

'Ασ' Ολα

Το σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Η

A. A. M.

ὁ Σουλτάνος

ΜΕΧΜΕΤ ΡΕΣΑΤ

ὁ Ε'.

'Επι
τῆ ἐπετείῳ
τῆς
ἀναρρήσεως
Αὐτοῦ
εἰς τὸν θρόνον
τῆ 14
Ἀπριλίου.

Photo: Apollon

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΑΡ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΝ

Ἐξ ὄλων τῶν ὠραίων ἐπεισοδίων, τὰ ὁποῖα εἶναι συνημμένα πρὸς τὴν σκηναίαν τῆς ἰάσεως τοῦ Παραλυτικοῦ, σήμερον ἄς μοι ἐπιτραπῆ νὰ σταματήσω εἰς ἓν, εἰς αὐτὴν δηλονότι τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενος ἐτάραττε τὸ ὕδωρ τῆς κολυμβήθρας Βηθεσδα καὶ καθίστα τοῦτο θαυματουργόν, θεραπεύον τὸν πρῶτον εἰς αὐτὸ ἐμβαίνοντα.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἄς ἐπασχολήσῃ ὀλίγον τὴν προσοχήν μας.

Βεβαίως ἡ Προβατικὴ κολυμβήθρα δὲν ὑπάρχει πλέον· ἡ Ἀρχαιολογία δὲν ἀνεκάλυψεν οὐδὲ τὰ ἐρείπια τῶν πέντε στοῶν τῆς, ἔτι δὲ περισσότερο δὲν σπεύδουσιν εἰς αὐτὴν οἱ ἄσθενεῖς, οἱ ἀνάπηροι, οἱ ταλαιπωρούμενοι διὰ τὰ λαθῶσιν, ἀφοῦ ὁ ἄγγελος δὲν καταφθάνει ἐξ οὐρανοῦ διὰ τὰ ταραξῆ τὸ ὕδωρ.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆ τις εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ κολυμβήθρα αὕτη ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη οὐχὶ μόνον εἰς τὰ ἐδάφη, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπῆρξεν, ἀλλὰ πανταχοῦ, ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ ἄγγελος, κατὰ καιρὸν κατερχόμενος, μεταδίδει τὴν χάριν τῆς ἰάσεως καὶ τῆς θεραπείας εἰς τὸ ὕδωρ τῆς. Ἐκπλήττεσθε;

Ὁ βίος μας εἶναι ἡ κολυμβήθρα Βηθεσδα· περὶ αὐτὸν ὄλοι οἱ ταλαιπωρούμενοι ἀπὸ παντὸς εἶδους θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ἀναπηρίας καὶ περιπετείας, συνωθούμεθα διαγκωνιζόμενοι. Ἄν πολλάκις τὴν ψυχὴν μας κυριεύῃ ἡ μελαγχολία καὶ ἡ ἀπελπισία, τοῦτο εἶναι ὑπερβολή, πολλάκις δὲ κατακριτέα ἀποκαρτέρησις, διότι ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενος παρέχει τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀπολυτρόσεως καὶ κατὰ καιρὸν τῆς θεραπείας.

Καὶ ὅπως ὁ ἄγγελος τῶν παραδόσεων οὐδέποτε ἐλησμονεῖ τὸ καθήκον του, οὕτω καὶ σήμερον αἱ εὐκαιρίαι οὐδέποτε ἀπολείπουσιν, ὅπως ἀποτινάξωμεν ἀφ' ἡμῶν τὰ σωματικά, ἡθικά καὶ ψυχικά δεινά.

Ἄλλὰ καὶ ὅπως ὁ ἄγγελος τῆς παραδόσεως μόνον τὸ ὕδωρ ἐτάραττε καὶ ἀνεχώρει ἐκεῖ ὅθεν ἦλθεν, οὕτω καὶ ἡ εὐκαιρία μόνον ὡς ἀκτίς ἀμυδρὰ καὶ πολλάκις ἀβεβαία ἐπιφαίνεται. Καθὼς δὲ τότε, οὕτω καὶ τώρα τὰ λοιπὰ ἦσαν ἀπαιτητὰ ἀπὸ τοῦ ἀσθενεῖς, τοῦ συνωθουμένου ἐκεῖ.

Ἀπηγεῖτο ἐνάργεια, ἀντίληψις, προθυμία, ταχύτης, σπουδή. Ἄλλως πάντοτε κάποιος ἄλλος προλαμβάνων θὰ ἐπωφελεῖτο τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἰάσεως. Μήπως ὅμως καὶ σήμερον αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ δὲν ἀπαιτοῦνται, ὅπως ἐπιτύχῃ τις ἐν τῷ βίῳ, διαπρέψῃ καὶ δράσῃ ἐπωφελῶς; Μήπως καὶ σήμερον ἔτι δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι σύντροφοι αἱ ψυχικαὶ αὐταὶ ἰκανότητες, αἱ ἐξασφαλίζουσαι τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν εὐγενῆ χαράν;

Ἀπαιτεῖται ἐνάργεια πνεύματος, πόθος καὶ ζῆλος ἱερός, προθυμία ἀσβεστος, ταχύτης ἐπίκαιρος εἰς τὴν δράσιν.

Καὶ τότε καὶ σήμερον ἡ κολυμβήθρα Βηθεσδα κάμνει τὰ θαύματά της καὶ παρέχει τὰς εὐεργεσίας της, ἀλλ' ὅπως τότε, οὕτω καὶ τώρα ἐπιστέφει διὰ τῶν χαρίτων της μόνον τοὺς προλαμβάνοντας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ

— Καὶ ποῦ τᾶμαθες ὅλα αὐτά;
— Σήμερον τὸ πρωὶ συνήγθησα τὸν Γεώργιο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ μοῦ τὰ εἶπε. Ἄτοψα, ποῦ θὰ πάγω εἰς τὴν μουσικὴν ἐσπερίδα τῆς κυρίας Ρ., θὰ μάθω περισσότερα.

Ὁ λόγος ἦτο περὶ μιᾶς ὑποθέσεως. Δὲν θὰ εἰσέλθωμεν βέβαια εἰς αὐτήν. Ἀφορᾷ τὸ ταμῖον, τὰς ἐργασίας, τὴν οἰκογένειαν, ἂν θέλετε τοῦ συνομιλητοῦ μου, ἀλλ' ἐν ἀφορᾷ κανένα ἄλλον καὶ οἱ ἀναγνώσται τῆς στήλης αὐτῆς ὀλιγώτερον, ἴσως, παντὸς ἐνδιαφέρονται.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἡ ἀνωτέρω μικρὰ συνομιλία μᾶς ἀποκαλύπτει.

Σήμερον δὲν θεωροῦμεν παράξενον, καὶ ὡς πρὸ κοινοῦ πράγματος δὲν ἐκπλησσομεθα, ὅταν βλέπωμεν πρόσωπα νὰ ζῶσι, νὰ διάγῳσι καὶ νὰ ὀμιλῶσιν ὅπως διόλου ἀνοικεῖω; πρὸς τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκονται, καὶ πρὸς τὸ ἔργον ἢ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον εὐρέθησαν ἐκεῖ. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, παραδείγματος χάριν, διὰ ν' ἀρχίσω ἀπ' ἐκεῖ, συνομιλοῦμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας, ἀνταλλίσσομεν σκέψεις περὶ τοῦ καιροῦ ἢ τῆς πολιτικῆς, διοργανοῦμεν ἐκδρομὰς, ὀμιλοῦμεν διὰ κάποιον πρόσφατον κοινωνικὸν σκάνδαλον, σχολιάζομεν τὴν φρεσιὰ τῆς μέν καὶ τοῦς τρόπους τῆς ἄλλης, μακρολογοῦμεν τοῦς ἀσθενεστέρους καὶ ρίπτομεν τὸ δηλητήριον τῆς συκοφαντίας ἐκεῖ, ὅπου αὖτε ὁ πλοῦτος. οὕτε ἡ ἰσχυρὴ εἰμποροῦν νὰ μᾶς ἀποστομάζουν. Ἐν μόνον δὲν κάμνομεν, ἐκεῖνο ἀκριβῶς, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ μετέβημεν ἐκεῖ: νὰ προσευχθῶμεν Ἐτεὸς ἂν ἡ προσευχὴ τοῦ αἵματος μᾶς εἶναι ὄλ' αὐτά, ποῦ ἀνωτέρω ἀνέφερα.

Ἄλλὰ δὲν κατεστρέψαμεν μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ θέατρον, διὰ τὰ φθάσω εὐθύς ἀμέσως ἐκεῖ, δὲν ἔμεινεν ἀπρόσβλητον.

Ποσάκις δὲν εἶδατε μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, ἐπάνω εἰς κάποιον θεωρεῖον μερικῶς ν' ἀνοίγουν διάπλατον τὴν ἐφημερίδα τοῦς καὶ νὰ βυθίζονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πολιτικῶν ἄρθρων; Ποσάκις, ὅρα γε, μερικὰ ὑπολείμματα λογαριασμῶν δὲν ἐτελείωσαν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ Μαργαρίτα τοῦ «Φάουστ» κηδεύεται καὶ ἡ «Κυρία μὲ τὸς Κυμαλίας» ἀγωνιᾷ; Τὰ συναλλάγματα, οἱ ὑποθέσεις, οἱ συνδυασμοί, ἀντὶ τὸ μόνον ὡς κατηχούμενοι ἢ βέβηλοι ὑπάρξετε ἐπανῶ εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ θεάτρου, ἐμβαίνουν καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἀγέρωχα καὶ δεσποτικά μὲ τὸν ἀνθρώπον. Ἄλλὰ τότε διατὶ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ θέατρον, ἀφοῦ οἱ ἡθοποιοὶ παίζουσιν ἐνάπιον ἀνθρώπων, ποῦ ἔχουν ἀφήσει ἐκεῖ μόνον τὸ σακκάκι τοῦς;

Περὶ τὸν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κύκλον τῶν κυριῶν· αὐταὶ εἶναι εἰλικρινέστεραι, ἀφοῦ μὲ τὴν ἐξεζητημένην ἐπιμέλειαν, τὴν ὁποῖαν καταβάλλουσιν διὰ τὴν τουαλέταν των ὥρας ὀλοκλήρουσιν πρὶν πάγουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ τὸ θέατρον, μᾶς λέγουν, μᾶς τὸ δηλώνουν ἐπαρκῶς, ὅτι πολὺ ὀλίγον τὰς ἐνδιαφέρει ἡ προσευχὴ ἢ ἡ παράστασις, ὅσον ἡ συγκέντρωσις τοῦ καλοῦ κόσμου, ὅσον τὰ σχόλια τοῦ μὲν καὶ αἱ κρίσεις τοῦ ἄλλου. Ἄλλὰ καὶ διὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἀντιλήψεως τῶν γυναικῶν, ἡ εὐθύνη πάλιν ἡμᾶς, τοῦς ἀνδρας, βαρύνει. Διότι, ἂν αἱ γυναῖκες μας εἴξευραν, ὅτι μετρυβαίνομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὴν συναυλίαν, διὰ τὰ προσευχθῶμεν, διὰ τὰ παρακολουθήσωμεν τὴν παράστασιν ἢ διὰ ν' ἀκούσωμεν μουσικὴν, πολὺ ὀλίγον θὰ ἐφρόντιζον δι' ὅλα τα ἄλλα. Ἄλλὰ ξεύρουν πολὺ καλά, ὅτι ὄλ' αὐτὰ τὰ μεταχειριζόμεθα ὡς πρόφασιν· δι' αὐτὸ μᾶς παρακολουθοῦν καὶ μᾶς ὑπερακοντιζοῦν.

Ἐν τούτοις μὴ νομίση τις, ὅτι μόνον τὰς τέρφεις καὶ τὰς διασκεδάσεις μας ἐνοθεύσαμεν. Δὲν πηρε- λείψαμεν νὰ κάμωμεν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις μας.

Δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει ἄρα πνευματικὴ, διανοητικὴ ψυχικὴ συγκέντρωσις. Δὲν ὑπάρχει καθιερωμένη ὥρα, ἀπαστειρωμένη καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς περισπασμοῦ ἐργασίας. Διότι καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν πότε κάποιος ἐπιτέκτης θὰ τὴν καταχρασθῆ, πότε μία ἐσωτερικὴ σκέψις καὶ φυγάδευσις τοῦ πνεύματος θὰ τὴν νοθεύσῃ.

Μ' ἓνα λόγον ζῶμεν βίον ἀνάμικτον. Ἐνῶ λέγομεν, ὅτι ἐργαζόμεθα, ὁ νοῦς μας πετᾷ πίσω ἀπὸ ἐν ἄσχετον πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐπεισοδίων, καὶ ἐνῶ διατεινόμεθα, ὅτι διασκεδάζομεν, ἡ διάνοιά μας παρακολουθεῖ κάποιον συνδυασμὸν τῶν ὑποθέσεων μας. Ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ἔχομεν δολοφονήσει, ἀφοῦ μετὰ τῶν ποτηρίων καὶ τῶν πιάτων θὰ θέσωμεν τὴν ἐφημερίδα μας, ἢ ἓνα σημειωματάριον μὲ λογαριασμούς.

Αὕτη εἶναι ἡ ζωὴ μας, ἀνάμικτος, ποικίλη, ἐκτροχιασμένη, μία ζωὴ χωρὶς τάξιν, χωρὶς ἀρμονίαν, χωρὶς ρυθμόν. Δι' αὐτὸ εἶναι καὶ μία ζωὴ χωρὶς χαράν, χωρὶς ἀπόλαυσιν, χωρὶς γενναίους καρπούς.

Ἄν αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα, ἢ προτέρημα, ἢ ἀπλῶς ἀχαρακτήριστος ιδιότης, ἀφίνω εἰς τὴν ἀντίληψιν ἐκάστου νὰ ἐκαιμήσῃ. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὄλοι θὰ συμφωνήσωσιν, ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ζωῆς εἶναι ὁ χειρότερος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ ἐκλέξωμεν.

Ἄς μὴ προφασίζομεθα τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, τὴν βιοπάλην, τὴν ὑπερέντασιν. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐπουσιώδη καὶ ἀφορμαὶ ὄχρη, διὰ τὰ δικαιώσουν ἐν σφαλμα μᾶς. Μᾶλλον ἡ ἐλλειψὶς ἀγωγῆς εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς ὤθησεν εἰς τὸν τρόπον αὐτόν.

Οὐδὲν κερδιζομεν, ὅταν ἀναμηνύομεν ἀνοικεῖως τὰς ἀσχολίας πρὸς τὰς τέρφεις, τὰς ὑποθέσεις πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν, διότι καὶ τὰς μὲν καταστρέφομεν καὶ τὰς δὲ ἀμελοῦμεν, σκεπτόμενοι δὲ, κυριευμένοι ἀπὸ κάτι ἄλλο, παρὰ τὸ ἐπίκαιρον, κατανετᾷ νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν οὕτε αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν διερχόμεθα, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῶμεν, χωρὶς νὰ τὴν ἐκτιμήσωμεν.

Θ. Κ. Μ.

ΣΤΙΧΟΙ

Ἡ λύπη.

Εἶδα τὴ γοργοφτέρουνη Χαρὰ
κ' ἔτρεξα νὰ τῆς πῶ τὴν καλημέρα.
Πρὶν φτάσω, ἀνοιξ' ἐκείνη τὰ φτερά
κ' ἐπέταξε ψηλά, ψηλά καὶ πέρα.

Κ' εἶδα τὴ Λύπη ποῦρροντιαν σκυφτή,
χωλαίνοντας, μ' ἓνα ραβδί σὺ χέρι.
— Ἄχ! στήριξέ με λίγο, μοῦ εἶπε αὐτή,
ὅπως ἐσὺ κανεῖς, κανεῖς δὲν ξέρε.

Δύση.

Σὰν χρώματα ριγμένα σὴν παλέττα,
ἀταίριαστα μὰ τόσο ἀρμονικά,
τὰ σύννεφα τῆς δύσης. Στρέψε, ἰδέ τα,
ζωγράφε, ποῦ τὸ μάτι σου γροικᾷ.

Ζωγράφισε μ' αὐτὰ μιὰ δύσην ἄλλη,
τὴ δύση κάποιος νεώτης, ποῦ ποθεῖ
γερτὴ στῆς λησμονιάς τὸ προσκεφάλι
νὰ κοιμηθῆ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ

— Αυποῦμοι πλύ, κυρία, ὄλλα ὁ κανονισμὸς δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὰς ἀφήσω νὰ ταξιδεύσετε μὲ εἰσιτήριο προχθεσινῆς ἐκδόσεως.

— Ἀλλά, κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἀκῦστέ μας. Ἦναγκάσθημεν νὰ διακόψωμεν προχθὲς τὸ ταξίδι μας, ἐπειδὴ ἡ μητέρα μου αἰφνιδίως ἠδιαθέτησεν. Ἐχομεν πληρώσει τὸν ναῦλον τοῦ ταξιδιοῦ μας ὅλου μέχρι τῆς πρωτευούσης· διατί κόμισε τώρα αὐτό, ἀφοῦ εἶναι ἀνωτέρα ἀνάγκη;

— Δυστυχῶς ξὲν δύναμαι νὰ κόμω τι· ἂν σὰς ἀφήσω νὰ ταξιδεύσετε, ὁ ἐπιθεωρητής, ποῦ θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν πῶτον σταθμὸν, θὰ σὰς ἐπιβάλῃ πρόστιμον, τὸ ὅποιον ὀφείλετε νὰ πληρώσετε.

— Ἀκριβῶς, κύριε, καὶ δὲν ἔχομεν τὸ ποσὸν αὐτό. Ἐδῶ, εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, ὁ ξενοδόχος δὲν μὰς ἀφῆκε τίποτε, εἶναι δὲ μεγάλη, πλὴν μεγάλη ἀνάγκη νὰ ταξιδεύσωμεν.

Ἡ κόρη, ὀμιλεῖσα, ἦρσεν ἱκετευτικῶς τὸς χεῖρας τῆς, ὄλλ' ὁ ὑπάλληλος, ἀκομπτος, ἐπανελόμβησε:

— Τί θέλετε νὰ σὰς κόμω; αὐτὸ ξὲν ἐξαριᾶται ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ ἀπεμάκρυνθη. Ἡ νεᾶνις τότε περιεπτύχθη μὲ λυγμοὺς τὴν μητέρα τῆς.

— Τί θ' ὀπογίναμεν; ἔπεν.

Ἡ σκητὴ οὕτῃ εἶχεν εἶα μάρτυρα. Ἀκουμβησμένοι εἰς τὸ παρόντιον τεῦ βαγονίου τοῦ τῆς πρώτης θέσεως ὁ Ἰάκωβος Χαρίσιος, πορτοκλιτύθης μὲ πολὺν ἐνδιαφέρον τὸς περιπέτειας ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Ἰάκωβος, πλούσιος νέος. Ἀπρμείνας νεώτατος ὄρφανός, ἐγένετο κάττις μεγάλῃς περιουσίας, τὴν ὁποίαν προσεπάθει μὲ εἶα βίον ἐκδοτον καὶ ὄργον νὰ σπατολήσῃ. Μάτιν ἡ θεία τεῦ Εὐδοξία, ἀδελφὴ τῆς μητρός τεῦ, πλουσία ἐπίσης καὶ οὕτῃ, τὸν συνεβούλευε, τὸν νοθαδήγει καὶ τὸν προέτρπεν εἰς γάμον, μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ εὐνογεῖαιακὸς βίος ἦτο δυνατόν νὰ μεταλλάξῃ τὸς συνηθείας τοῦ ἀνεψιοῦ· ὄλλ' ὁ Ἰάκωβος πάντοτε ὑπεξέφευγεν. Ὀδέποτε ἤθελε ν' ὀκούσῃ περὶ γάμου, καὶ διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ τὸς συμβουλὰς τῆς θείας τεῦ, πάντοτε ἀπέφευγε νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ μέγαρόν τῆς.

Συνηθῶς ἐτοξίδειεν, ἐπήγαινε κοθ' ἔξιν εἰς τὰ μεγάλα χορτοποικτικὰ κέντρα, ἔπεν ἐποίεζε. Σήμερον ἐπέστρεφεν ἀπὸ παρόμοιον ταξίδιον. Ἦτο δύσθυμος καὶ κενρασμένος· αἱ τέψεις τὸν εἶχον κατοπονήσει καὶ, μὲ τὴν ψυχικὴν ἐκείνην κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο, πορηκολούθησε τὴν σκητὴν τεῦ σταθμοῦ.

Τὰ λεπτὰ εἶχον παρῆλθαι, ὁ κῶδων τοῦ σκιθμοῦ ἤχησε καὶ βροντερὰ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ ὀδηγοῦ:

— Κυρία καὶ κύριε, εἰς τὰς θέσεις σας. Τὸ τραῖνον ἦτο εἰσιμιον νὰ ἐκκινήσῃ, καὶ αἱ δύο κυρία, ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη, θὰ ἔμειν, διότι δὲν εἶχον νὰ πληρώσουν τὸ εἰσιτήριο. Ἡ ἀπελπισία των ἦτο ἐξωγορημένη μὲ ἀδρὸς γοσμμὰς εἰς τὰ πρόσωπά των.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσχε τότε μίαν ἰδέαν: Κατέβη ὄρητικὸς ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ, ἔπλησσε τὸν ὑπόλληλον, τοῦ ἔδωκε δύο χρυσᾶ νομίσματα, ἀντίτιμον τοῦ ὑπολειπομένου ταξιδιοῦ τῶν δύο γυναικῶν. Ἐπειτα, πλησιάζων αὐτάς,

— Εἰμπορεῖτε, κυρία, τὸς λέγει, ν' ἀνοβῆτε εἰς τὸ βαγόνι αὐτό· τὰ εἰσιτήριά σας εἶναι πληρωμένα. Καὶ τὸς ἀνεβίβασεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς πρώτης θέσεως, ὅπου ἦτο καὶ αὐτός. Μετὰ ἐν λεπτόν τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε.

Αἱ πρώται ὀμιλία, ποῦ ἀντηλλάγησαν, ἦσαν εὐχαριστήριαι. Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη μὲ ἀπροσποίητον εὐγνωμοσύνην ἐξεδήλωσαν πρὸς τὸν εὐγενῆ κύριον τὴν χάριν των διὰ τὴν καλοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε πρὸς αὐτάς.

Ὁ Ἰάκωβος διεμαρτύρητο, ὄλλα δὲν ἔπαυε νὰ πορτορημῇ μὲ θαυμασμὸν καὶ ἐκπληξιν τὴν κόρην, ἡ ὁποία τοῦ ὀμιλεῖ.

Ἦτο ὄραια, εὐγενῆς, θελκτικῆ, καὶ ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀφελὲς φόρεμά τῆς, πάλιν διεφαίνετο ἡ χάρις νεαροῦ καὶ ζωηροῦ σώματος.

Ἀπὸ ὀμιλίας εἰς ὀμιλίαν φερόμενος, ἔμαθεν ὁ Ἰάκωβος μετ' ὀλίγον, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦτο κόρη ὑπαλλήλου, καὶ ἡ δεσποινὶς ἐκείνη κόρη

τῆς: ὅτι ἡ μικρὰ περιουσία, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ὁ σύζυγος, ἐσπαταλήθη ἀπὸ τοὺς κηδεμόνας τῆς κόρης: ὅτι σήμερον αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες δὲν εἶχον πλέον ὀκονομίας καὶ ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀδριανὴ— ἦτο τὸ ὄνομα τῆς κόρης— θὰ ἐδέχετο θέσιν δεσποινίδος συντροφιάς καὶ ἀναγωγστρίας εἰς μίαν ἀριστοκράτιδα κυρίαν.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ κυρία οὕτῃ, ἂν δὲν εἶμαι ἀδιόκριτος; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἡ κυρία Εὐδοξία Φ...

— Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι θεία μου.

— Πῶς;

— Μάλιστα, εἶναι ὀδελφὴ τῆς μητρός μου. Καὶ δὲν θὰ λείψω, ἀφοῦ δὲν σὰς γνωρίζεαι ὄκομη, νὰ εἰπῶ τὰ δέοντα διὰ τὴν δεσποινίδα καὶ τὴν ὀκογενεὶάν τῆς. Ἐλπίζω δέ, ὅτι θὰ γοητευθῇ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐξεπλήρωσε τὸν λόγον τοῦ. Ἦτο ὄλλως πεπεισμένος δι' ὄσα εἶπεν εἰς τὴν θείαν τεῦ. Τὸ ὀλιγόωρον ταξίδιον, τὸ ὅποιον ἔκομε μαζί, αἱ σιομιλία, τὸς ὁποίας ἀντήλλοξαν, ὄλλα πρὸ πάντων ἡ εὐγενῆς ἀγγελικὴ φυσιογνωμία τῆς νέας, τοῦ ἔφευρεν εἰς τὴν καρδίαν ἕνα ποῖο ἀγνωστον δι' αὐτὸν ὀσθημα: τὴν ἐκτίμησιν, τὸν σεβασμὸν, ὄλλα καὶ τὴν συμπάθειαν.

Ἐἶτε πειθεμένη εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς, εἶτε καὶ ἡ ἰδία γοητευθεῖσα ἀπὸ τὴν νεάνιδα, τὴν ἐδέχθη μὲ πολὺν κολοὺς ὄρους: ἐκράτησεν ἐπίσης εἰς τὸ μέγαρον καὶ τὴν μητέρα τῆς, καὶ ἐθεώρει τὸς δύο αὐτάς γυναῖκας ὡς μέλη τῆς ὀκογενείας τῆς.

Ἐξ ὄλλου ὁ Ἰάκωβος ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι ὁ παλαιὸς ἐκείνος Ἰάκωβος, ὁ ἐκδοτος, ὁ χορτοποικτικὸς, ὁ περιπλανώμενος.

Παρήτησε τὰ ταξίδια, καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον οὔτε αἱ λέσχει, οὔτε τὰ σιρκ, τὰ μπάρ καὶ ὄλα τὰ ὄλλα γνωστά του κέντρα. Τοῦναντίον, συχνότατα μετεβίβαιεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς θείας τεῦ.

Τί εἶλκεν τὸν Ἰάκωβον πρὸς τὴν θείαν; Οὐδὲν ὄλλο, παρὰ ἡ φωτεινὴ ψυχὴ τῆς Ἀδριανῆς.

Ἡ κυρία Εὐδοξία ἦτο γοητευμένη διττῶς. Γοητευμένη ἀπὸ τὴν δεσποινίδα διὰ τὸς πῆλλὰς ἀρετάς, τὴν εὐγένειαν, τὴν λεπτότητα, γοητευμένη ἐπίσης διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς. Μὲ τὸ ὄξειδερεν δὲ βλέμμα γυναικός, ἡ ὁποία ἐγνώρισε κολὰ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, κάτι διεἶδε.

Παρήλθον μερικὸι μῆνες ἔκτοτε.

Ἡ θεία ἐν ἀπόγευμα προσεκάλεσε τὸν ἀνεψιὸν τῆς εἰς τὸσά: Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆλξε συνεπῆς εἰς τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλά μὲ πολλήν του ἐκπληξιν εἶδεν, ὅτι ἡ Ἀδριανὴ καὶ ἡ μητέρα τῆς ἔλειπον ἀπὸ τὴν οἴθουσαν.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ἀδριανὴ, θεία;

— Ἐτοιμαζονται ν' ἀνοχωρήσουν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐσκιθρώπασεν. Ἡ θεία προσεποιήθη, ὅτι δὲν ἐνόησε.

— Σὲ βλέπω σιειοχωρημένον, ἐξάπαντος θὰ ἔχασες γρήματα σὴν λέσχη.

— Ἀλλά, θεία, εἶναι τώρα τόσοι μῆνες ποῦ οὔτε εἰς τὴν λέσχην ἐπῆγα, οὔτε χορτιά ἐπίασα.

— Ἐχεις δίκαιο, τὸ πορτεῖρησα, ὄλλα τότε, Ἰάκωβε, διατί εἶσαι μελαγχολικός;

— Θεία, ἀγαπῶ.

— Μπᾶ; καὶ ποίαν;

— Τὴν Ἀδριανὴν.

Ἐπηκολούθησαν μερικὰ λεπτὰ σιομιλίας ἰδιαιτέρως. Αἴφνης ἡ Ἀδριανὴ προβάλλει, συνοδευμένη ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς. Ἐπέστρεφον ἀπὸ περιπατον— ἡ ἀναχώρησις ἦτο πρόφασις τῆς θείας— καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σολόνι.

Ἡ Εὐδοξία καλεῖ πησιον τῆς τὴν κόρην.

— Ἀδριανὴ μου, τῆς λέγει, ὁ Ἰάκωβος σὲ ἀγαπᾶ, δι' ἐμοῦ ζητεῖ τὴν χεῖρά σου. Δέχεσαι;

Ἡ κόρη κατεπερφορῶθη. Ἡ θεία ἐξηκολούθησε:

— Σ' εὐγνωμοῖω, κόρη μου, διότι μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς χάριτός σου μοῦ ἀπέδωσας τὸν ἀνεψιὸν μου, τὸν ὁποῖον εἶχα χαμένον. Εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου σὲ προικίζω. Ἡ περιουσία μου ὄλη σήμερον καταγράφεται εἰς τὸ ὄνομά σου.

Ἡ Ἰάκωβος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον τῆς νέας σιοκινημένης. Ἡ θεία ἐξηκολούθησε:

— Καὶ τώρα φιληθεῖτε. Σεῖς δέ, κυρία, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὴν μητέρα τῆς κόρης, ἔλατε μαζί νὰ εὐλογήσωμεν τὸ ἀγαπημένον αὐτὸ ζεύγος.

(Maxime Audourin),

ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Μία κυρία ἀποπειρᾶται τακτικώτατα ἀπὸ δύο ἐτῶν νὰ κρημισθῇ ἀπὸ τὸν βρόχον τῆς Καστέλλας εἰς τὴν θάλασσαν, ὄλλα δὲν κατῶρθωσεν ὄκομη ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ λάθος, λέγουν, δὲν εἶναι ἰδικόν τῆς, ὄλλα τῶν διαβατῶν, οἱ ὄποιοι συμβαίνει νὰ εἶναι διαρκῶς πησιον τῆς, ὄταν ἐτοιμαζεται νὰ πέσῃ. Δὲν φροῖω ποσῶς, ὅτι ἡ κυρία παίζει ὄρισμένον παιχνίδι, καὶ ὅτι ἡ ἀπόπειρα πρὸς αὐτοκτονίαν εἶναι εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τῆς, ὄπως μὴ τραγωδία ἢ γομφῶδία εἰς τὸ ρεπερτουᾶρ τῆς κ. Κυβέλης, ἔργον δηλαδὴ, τὸ ὄποῖον, ἂν ἐκτελεσθῇ καλῶς, δύναται ν' ἀποφέρῃ νέρδη ὄλικὰ καὶ ἠθικὰ. Δὲν φαντάζομαι, ὅτι ἡ κυρία ζητεῖ νὰ κερδίσῃ τίποτε διὰ τὴν διαρκῆ ἀπόπειράν τῆς. Ἡ μέθοδος τῆς αὐτοκτομίας εἶναι καὶ αὐτὴ μὴ μέθοδος πρὸς ἐπιτυχίαν ὄρισμένης, τὴν μεταχειρίζονται δὲ θαυμασίως καὶ ἐπιτυχῶς συχνότατα αἱ ὄπηρέτριαι εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις τῆς ζωῆς των, ὄλλα μὴ κυρία καθῶς πρῆπει ὄποτίθεται, ὅτι δὲν σκέπτεται καὶ δὲν θέλει νὰ θεατρῖξῃ τὴν ζωὴν τῆς ἢ τὸν θάνατόν τῆς, ὄπως ἡ ὄπηρέτριά τῆς. Πιστεύο λοιπόν, ὅτι ἡ Πειραιῶτις κυρία εἶχε καὶ ἔχει πρᾶγματι ἀπέφασιν ν' ἀποθᾶνῃ. Δὲν ὄσῆρει λόγος ν' ἀνασῶμεν τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου, τὸν καλύπτοντα τὸ δρᾶμά τῆς, τὸ ὄποῖον θέλει νὰ λύσῃ διαμῖας τόσον ποιητικωτάτης καὶ τραγικωτάτης πτώσεως ὄφ' ὄψηλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, διότι δὲν κρινόμεν θεατρικὴν τραγωδίαν νὰ ἀναλύσωμεν, ὄλλα σιοκινούμεθα ὄποδ ὄλιβεράν θέσιν μῖας γυναικός, ποῦ τὴν ἐμποδίζου ν' ἀποθᾶνῃ. Καὶ ἡ σιοκίνησις, ποῦ μὰς προκαλεῖ τὸ ἀναβαλλόμενον γεγονός, μὰς ὄδηγεῖ εἰς σκέψεις λίαν σιομπαθεῖς διὰ τὴν κυρίαν, καὶ θὰ ἦτο σκληρόν νὰ μὴ τῆς δώσωμεν ὄλίγας ὄδηγίας εἰς ἄκρον χορησίμους εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν περιστάσιν τῆς:

Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὄποῖον ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν πολυβασανισμένην ζωὴν τῆς, δὲν εἶναι ὄσφολέστερος. Εἶναι ὄραῖον βέβαια νὰ πίπῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ πολλῶν μέτρων ὄψους καὶ νὰ ὄποχαρετᾶ τὴν ζωὴν μεθυσμένης ἀπὸ τὸν γλαυκὸν αἰθέρα. Περὶ τοῦτου δύναμαι νὰ δώσω καὶ προσωπικὴν διαβεβαίωσιν, διότι σιοβῆ νὰ εὐρεθῶ κάποτε ἐπὶ ἀεροπλάνου ἀρκετὸς ἔκατοιτάδας μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὰ φορηρικὰ ὄδατα, καὶ γνωρίζω τὴν μέχρι ψευδαισθησιῶν γοητείαν τῆς ψυχῆς, ὄταν ὄλοθαιθῇ κανεὶς ἐαυτὸν μετὰ τῶν δύο γλογκῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἀλλά καὶ ἱστορικῶς ἐπιβεβαιῶνται τὸ ὄραῖον καὶ ποιητικὸν τοῦ πρᾶγματος ἐκ τοῦ θανάτου τῆς Σαπφούς. Οἱ ἀνθρωποι ὄμως δὲν ἀνέχονται τὰ ὄραῖα. Πηγαῖνον καὶ ἐμποδίζου διαρκῶς μίαν γυναῖκα, ἀποφασισμένην νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωὴν τῆς διὰ τόσον ὄραῖου τρόπου. Διὰ τοῦτο ἡ κυρία πρέπει ν' ἀνοζητήσῃ κανεὶνα τρόπον αὐτοκτομίας πεζότερον, ὄλλ' ὄσφολέστειρον. ὄπαρχουν τόσα καὶ τίσα μέσα θανάτου, τὰ ὄποια δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰνοι κανεὶς μέλος τῆς περιφῆμου λέσχης τῶν αὐτοκτότων διὰ νὰ τὰ γνωρίζῃ. Ἀλλ' ἂν ἡ κυρία ἐπιμένη νὰ μὴ παραιτήσῃ τὸ ποιητικὸν τῆς σῆδιον καὶ φωραθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ τῆς Καστέλλας, οἱ διοβάται ὄφείλου νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πέσῃ. Ἀρκετὰ ὄπῆρξαν μέχρι τοῦδε κακοί. Ἐκτὸς ἐάν ἡ κυρία εἶναι ἠθοποιὸς ἐταιρείας κινηματογράφου καὶ ἐπιτυχᾶνε εἰς τὴν σκητὴν ἀποπείρας πρὸς αὐτοκτονίαν.

Μακκαβαῖος.

ΓΝΩΜΑΙ

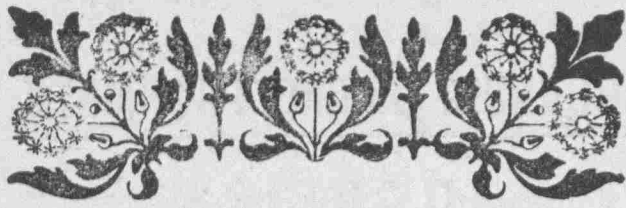
✧ ὄπαρχουσι ἀνθρωποι ἀπεχθεῖς, παρ' ὄλην τὴν πολλήν των ἀξίαν, καὶ ὄλλοι εὐάρεστοι παρ' ὄλα τὰ ἐλαττώματά των.

✧ Ἡ τελειότης μῖας εὐειδοῦς γυναικός δὲν εἶναι ἴσως ὄλλο τι ἢ ἡ ἐντελεστέρα προσέγγισις τῆς εἰς τὴν νηπιότητα.

✧ Ἀριστον μέσον τοῦ ν' ἀπατηθῆτε, εἶναι νὰ νομίζετε ἐαυτοὺς ἐξυπνοτέρους τῶν ὄλλων.

✧ Ἡ ὄλη καὶ τὸ πνεῦμα σιοαντῶνται ἐν τῷ ἀπειρῷ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

— Φυσική και τεχνητή ἀνάπτυξις της. — Περιεργοί λεπτομέρειαι.

Μέσα εις την ἀμέτρητον ἀφθονίαν τῶν ἀνθῶν, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην στολίζουσι τὴν Φύσιν, μεταξὺ τῶν πρώτων λατρεύεται καὶ ἡ Πασχαλιά. Λευκὴ ἢ μώβ, λεπτοκαμωμένη καὶ φουντωτὴ, μᾶς μαγεύει μὲ τὴν καμαρωτὴν ὠραιότητά καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμά της. Τὴν περιμένομεν εἰς ὠρισμένην ἐποχὴν, διότι μόνον τὴν ἀνοιξιν, μαζὶ μὲ τὴν ἄλλην ἀνοιξιάτικη εὐμορφιά, τὴν ἀπολαμβάνομεν, δι' ὀλίγον μόνον καιρὸν. Δὲν συμβαίνει ὁμως τὸ αὐτὸ εἰς ἄλλα μέρη διὰ τὸ εὐμορφώτατον αὐτὸ ἄνθος.

Δὲν πρόκειται, οὔτε διὰ τὴν ἀμίμητη Κόκκινη νταζούρ, οὔτε διὰ τὴν ὠραίαν Νίκαιαν ἢ τὴν ἀειθαλὴ Ζάκυνθον καὶ τὴν μυρωμένην Κέρκυραν, ὅπου ἡ διαρκὴς ἀνοιξίς, μαζὶ μὲ ἄλλαις εὐμορφαῖς, πάντοτε σκορπίζει καὶ τὴν χάριν τῆς καμαρωτῆς Πασχαλιάς. Ἀπλούστατα, μέσα εἰς κοινὰς καὶ τετριμμένας ἀποθήκας ἢ ἄλλα συνήθη ὑπόστεγα μέρη, εἰς τὴν Ὀλλανδίαν πρὸ πάντων καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ Πασχαλιά καθ' ὅλον τὸ ἔτος καλλιεργεῖται καὶ προκόπτει ἀθόρυβα, μὲ ἓνα εἶδος σχεδὸν τεχνητῆς παραγωγῆς, διὰ νὰ στολίζῃ τὰ σαλόνια τῶν Κροισίων τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν βασιλέων τῶν δολαρίων τῆς Ἀμερικῆς. Δὲν λέγομεν καὶ τὰ πτωχικὰ ἰνδαιτήματα, διότι τότε εἶναι ἀκριβῆ, ἀκριβωτάτη.

— Φυτώρια πρωτότυπα.

Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον περίεργη καὶ ὠραία εἶναι ἡ πρόωρος καλλιέργεια τοῦ θαυμασίου ἄνθους, σὰς ὀδηγοῦμεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἀξιοπεριεργα αὐτὰ εἰδικὰ φυτώρια.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Βιτροῦ Ὡσέν, παρὰ τὸν Σηκουάναν, ὅπου ἀπαντᾷ ἡ μεγαλειότερα ἀφθονία τῆς Πασχαλιάς. Ἐν ἀπλοῦν ἀπέραντον ὑπόστεγον, χωρὶς πολλὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἀξιώσεις, διασχίζεται ἀπὸ διπλῆν στενήν γραμμὴν, τροχιᾶς, συστήματος Δεκοβίλ. Μικρὰ βαγονάκια, διαρκῶς μεταφέρουσι κλαδιά ὀλόγυμνα, τὰ ὁποῖα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑποθέτει κανεῖς, ὅτι θὰ σωριασθοῦν κάπου, διὰ νὰ χρησιμεύσουν πρὸς καὶσιν. Ἐν τούτοις, πρόκειται περὶ κλάδων χαμοδένδρων τῆς Πασχαλιάς, οἱ ὁποῖοι φέρονται ἐκεῖ καὶ στήνονται ὄρθιοι εἰς τὸ χῶμα καί, ἐκ τῶν ὁποίων, μὲ τὴν κατάλληλον τεχνητὴν θερμοκρασίαν, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν θὰ παρουσιασθοῦν ἔξοχα ἄνθη καμαρωτῆς Πασχαλιάς. Τὸ ὑπόστεγον, κατὰ διαστήματα χωρίζεται εἰς δωμάτια ἐρμητικῶς κλεισμένα καὶ κατάλληλα νὰ περιλάβουν διακοσίους μεγάλους κλάδους, μὲ θερμοκρασίαν τριάντα βαθμῶν. Ἄνωθεν ἀπὸ ὑέλωμα τῆς στέγης βοήθει καὶ ἡ ἐπενέργεια τοῦ ἡλίου καὶ ἡ Πασχαλιά τοιοῦτοτρόπως ἀναπτύσσεται, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὸ ὑπαιθρον κατὰ τὴν ἀνοιξιν.

— Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη.

Εἶναι δὲ κάτι ἐξόχως θαυμάσιον ἡ κανονικὴ ἀνάπτυξις τῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ποῦ χρειάζονται διὰ τὴν ὄλην τελειοποίησιν τοῦ ἄνθους. Τὴν παρακολουθεῖ κανεῖς πολὺ εὐκόλα, διότι καὶ αἱ τελευταῖαι λεπτομέρειαι τῆς εἶναι καταφανεῖς, ἔνεκα τοῦ ραγδαίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται. Ἰδιαιτεροὶ ἄνωθεν σωληνεσ ὕδατος, μὲ εἰδικούς μηχανισμούς, ποτίζουσι ἐν εἶδει βροχῆς σιγανῆς, ἀτμόσφαιρα δὲ εἰδικῶς παρεσκευασμένη, δίδει τὸν χρωματισμὸν, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἄρωμα εἰς τὸ ἀριστοτεχνικὸν ἄνθος.

Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν ἀκριβῶς ἡ τελειοποίησις τοῦ ἄνθους ἔχει καθ' ὅλα συμπληρωθῆ. Τότε, τὴν πέμπτην πρωινήν ὥραν ἀνοίγονται οἱ θάλαμοι καὶ μαζεύονται τὰ περιφημα ἄνθη, μὲ ἀπεριγρᾶπτον ἀφθονίαν. Ἡ εὐωδία τῶν, ὅταν

τὰ μεταφέρουσι μὲ ἰδιαιτέρα ἀμαξάκια, διαχύνεται εἰς πολὺ μακρυνὰς ἀποστάσεις τῶν πέριξ.

Μετ' ὀλίγον θὰ τὰ παραλάβουν ἀντιπρόσωποι ὄλων τῶν ἀγορῶν τῶν ἀνθῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, διὰ νὰ τὰ ἀποστείλουν ἐκεῖ, ὅπου θὰ τὰ θαυμάσουν καὶ θὰ τὰ ἀκριβοπληρώσουν.

— Εἰς τὸν παλαιὸν καὶ εἰς τὸν νέον κόσμον.

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας, εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Σουηδίας ὑπάρχει ἰδιαιτερον τακτικὸν κονδύλιον διὰ τὴν ἀνορὰν τῆς τοιαύτης Πασχαλιάς, ἡ ὁποία ἀφθονώτατα πρέπει νὰ στολίζῃ καὶ τὰ ἐλάχιστα διαμερίσματα τῶν ἀνακτόρων. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ τὰς αὐλὰς τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἰσπανίας, οἱ δὲ δολλαριοῦχοι τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύουσι ἐπίσης ὑπέρογκα ποσὰ διὰ τὴν σχεδὸν τεχνητὴν αὐτὴν Πασχαλίαν, τὴν ὁποῖαν ἀπαραιτήτως παρουσιάζουσι εἰς ὅλας τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ὑποδοχὰς τῶν.

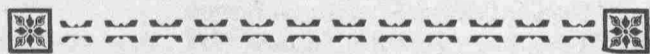
Τὴν πρωτοχρονιά διὰ κλάδον λευκῆς Πασχαλιάς ὁ Ἄστωρ ἐπλήρωσε τριάντα ὀλόκληρα δολλάρια, δηλαδὴ ἕξ περὶ τοῦ τουρκικῆς λίρας. δὲν κατορθώθη δὲ νὰ ὑπολογισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἀξία τῶν ἀπὸ Πασχαλιάς ἀνθοδεσμῶν, αἱ ὁποῖαι προσεφέρθησαν εἰς συγγενῆ τοῦ Μόργαν, ἡ ὁποία τὸν περασμένον χειμῶνα ἐτέλεσε τοὺς γάμους τῆς εἰς τὴν Ν. Ὀρκην. Ἐταιρία ὑπερωκεανίων ἀτμοπλοίων, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως οἱ δολλαριοῦχοι κáμνουν τὰ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην ταξίδια τῶν, δι' ἓν ἔτος ἐπλήρωσαν εἰς μέγα εὐρωπαϊκὸν ἀνθοπωλεῖον τοιακοσίας λίρας Τουρκίας μόνον διὰ τὴν προμήθειαν Πασχαλιάς, μὲ τὴν ὁποῖαν στολίζονται τὰ πλουσιώτερα σαλόνια τῶν ἐν λόγῳ ὑπερωκεανείων.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Ὑπάρχουσι ὑπόστεγα, εἰς τὰ ὁποῖα καλλιεργοῦνται πολλάκις 100 χιλ. μεγίστων κλάδων, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ἡ γραφικότης τῶν ἀναπτυσσομένων ἀνθῶν εἶναι ἀπεριγρᾶπτος. Τρεῖς ἕως πέντε χιλιάδες ἐκ τῶν κλάδων τούτων ἀφθονώτατα δίδουσι κ.θ.ημέραν τὰ ὠραία ἄνθη τῶν, πάντοτε λατρευτὰ καὶ περιζήτητα. Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους τὸ λεπτότερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον δῶρον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι κομψὴν πανέριον, καλλιτεχνικώτατα στολισμένον μὲ ἄσπραις Πασχαλιάς. Τοιοῦτο πινεράκι εἰς τὴν Βενετῖαν ἐστοίχισεν τριάντα εἰκοσάφραγκα. Ἄλλα καὶ ἄλλα ἀκριβώτερα ἐπληρώθησαν ἄλλοῦ.

Τόση λατρεία καὶ φροντίς ἀξίζει πράγματι διὰ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον, ὁμολογουμένως, εἶναι ἐκ τῶν πρωτίστων, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μὲτὴν κομψότητα τῆς κατασκευῆς του, τὸν ἐξαισιῶν χρωματισμὸν καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ἀρώματος ἀποτελεῖ σπάνιον στόλισμα τοῦ πλουσιωτάτου ἀνθοστολισμοῦ τῆς μυρωμένης ἀνοιξeos.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΑΒΕΛΛΑ

τὸ ἀλησμόνητον καὶ περιπαθέστατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησεν ἀμετάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων

ΕΞΕΔΟΘΗ

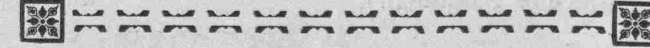
εἰς κομψότατον τόμον.

Ζητήσατέ το εἰς τὰ γραφεῖά μας.

Τιμὴ γρ. 5.

Ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας δεκτὰ καὶ γραμματόσημα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Εἰς ποιητῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τῆς κόρης του, ἔγραψε τοὺς ἑξῆς θαυμασίους στίχους, τοὺς ὁποίους λυποῦμαι, διότι καταστρέφω μεταφράζουσα :

«Ἀγάπα ἐκεῖνον ποῦ σ' ἀγαπᾷ καὶ ἔσο εὐτυχῆς γι' αὐτόν. Χαῖρε! Γίνου ὁ θησαυρὸς του, οὐ ποῦ ἦσο ὁ ἰδικός μας. Πήγαινε, εὐλογημένο μου παιδί, ἀπὸ τὴν μίαν οἰκογένειαν εἰς τὴν ἄλλην» φέρε τῆς τὴν εὐτυχίαν καὶ ἄφησέ μας τὴν θλίψιν.

»Ἐδῶ σὲ κρατοῦμεν, ἐκεῖ σὲ ἐπιθυμοῦν. Κόρη, σύζυγος, ἄγγελος, παιδί, κάμε το διπλοῦν σου καθήκον. Ἐβγα μὲ ἐν δάκρυ ἀπὸ τὸ πατρικὸ σου σπιτί καὶ ἔμβα εἰς τὸ τοῦ συζύγου σου μ' ἐν μειδίωμα.»

Καὶ ἐκ τῆς ὠχρᾶς αὐτῆς μεταφράσεως ἐννοεῖ τις, ὅτι οἱ στίχοι οὗτοι ἐγράφησαν ἀπὸ τρυφερόν πατέρα, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ μέγας ποιητῆς.

Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου εἶναι ἡμέρα συγκινήσεων, ἡμέρα ἐπίσημος. ἀλησμόνητος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γυναικός. Τὸ παρελθὸν δὲν ὑπάρχει, τὸ μέλλον δὲν ἐφθασεν ἀκόμη. Αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν ὡς ἐπὶ εὐθραύστου γεφύρας, ἐπικειμένης ἐνὸς χειμάρρου. Δυστυχία, ἂν ἡ χεῖρ, ἡ ὁποία μᾶς ὑποστηρίζει, δὲν εἶναι σταθερά. ἂν δὲν ἔχωμεν εἰς αὐτὴν ἐμπιστοσύνην πλήρη, ἂν δὲν αἰσθανώμεθα τὴν χεῖρά μας νὰ σφιγγεταί μετὰ τῆς ἰδίας ζέσεως, μεθ' ἧς στηριζόμεθα ἐπ' αὐτῆς.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ

Κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ γάμου, ἡ λευκὴ ἐσθῆς, ὁ λευκὸς καὶ μακρὸς πέπλος, καθὼς καὶ ἡ ἀνθοδέσμη ἐξ ἀνθῶν πορτοκαλιάς, εἶναι ἐπιβαλλόμενα.

Τὸ λευκὸν νυμφικὸν φόρεμα, συμβολίζον τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς παρθενίας, πρέπει νὰ εἶναι ἀπλούστατον. Καὶ τὸ μικρότερον κόσμημα καὶ ἡ ἐλάχιστη γαρνιτούρα θὰ τὸ ἔκαμνον νὰ χάσῃ τὸν ὠραῖον συμβολικὸν του χαρακτήρα. Τότε θὰ καθίστατο φόρεμα ἐσπερίδου καὶ θὰ ἐνηρμονίζετο πολὺ ἄσχημα πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἡμέρας. Ἄν τὸ φόρεμα δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀπὸ λευκὸν μεταξωτόν, ὡς γίνῃ ἀπὸ étoffe ἀπλοῦν καὶ σεμνόν, ἀλλὰ πάντοτε μὲ οὐράν.

Τὰ ὑποδήματα θὰ εἶναι καὶ αὐτὰ λευκὰ ἐκ μεταξωτοῦ ἢ δερματος πολὺ λεπτοῦ, αἱ περικημίδες λευκαὶ μεταξωταὶ καὶ τὰ γάντια ἀπὸ λευκὸν δέσμα.

Ὁ πέπλος δὲν θὰ κατέρχεται ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀλλὰ θὰ τὸ περιβάλλῃ αἰθερώως καὶ θὰ κρατῆται ἐκ τῆς κόμης δι' ἄνθους, διατεθειμένων ἐν σχήματι διαδήματος.

Τὰ κοσμήματα εἶναι περιττά. Ἡ τουαλέττα τῆς νύμφης κατὰ τὴν τελετὴν ὀφείλει νὰ εἶναι ἀπλῆ, παρθενικὴ. Παρὰ τοῖς καθολικοῖς ὑπάρχει συνήθεια νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν ἡ νύμφη κρατοῦσα β.βλίον προσευχῶν μὲ κομψὸν λευκὸν δαίμον, τὸ ὁποῖον εἶναι δῶρον τῆς μητρὸς καὶ φέρεται ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ μίαν εὐχὴν χειρόγραφον ἐκείνης, ἡ ὁποία τόσον χαίρει διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης τῆς.

Ἡμεῖς, οἵτινες μιμούμεθα τόσον πιστῶς τὴν Εὐρώπην, αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν δὲν τὴν ἠσπάσθημεν. Καὶ ὁμως, πόσον ὠραῖον, συμβολικὸν καὶ φέρεται θὰ ἦτο ἐν εὐαγγέλιον, προσφερόμενον ὡς δῶρον τὴν ὥραν αὐτὴν τὴν ἐπίσημον, καθ' ἣν ἡ κόρη καθίσταται σύζυγος καὶ ἀνεξάρτητος κυρία!

Τὴν ὥραν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν δικτυλίων ἡ νύμφη θὰ γυμνώσῃ τὴν ἀριστερὰν τῆς χεῖρα ἀπὸ τὸ γάντι καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, ἡ νύμφη θὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς τὸν σύζυγόν της μὲ χάριν, ἀλλὰ καὶ συστολήν.

Ἡ νύμφη, ὅταν ἐμβαίῃ εἰς τὸν ναόν, θὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς τῆς ἢ τοῦ πλησιεστέρου καὶ μεγαλειότερου συγγενοῦς τῆς, ἐξερχομένη δὲ, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου τῆς φιλομαθῆς, χαρίεσσα, ἀλλὰ οὐχὶ ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Δεσποινίδες λευχειμονοῦσαι ἀποτελοῦσι τὴν συνοδείαν τῆς νύμφης. Προτιμῶνται πάντοτε αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ τῶν νεονύμφων, ὡς demoiselles d'honneur.

ΙΑΝΘΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ
Β' - ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΧΕΣ

Με τὰ τραγούδια μας γυρνοῦμε 'ς τὸν κόσμον. Πέρνομε τὸν πρῶτο δρόμο πού βλέπουμε μπροστά μας. Πηγαίνουμε ὅπου καφενεῖο, ὅπου ἄνδρες χασομέρηδες, ὅπου φλυαροῦνε γυναῖκες, ὅπου τέλος ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βγῆ ἡ δεκάρα. Πηγαίνουμε καὶ τραγοῦδομε: "Αχ! τὴν γλυκειά μας πατρίδα, ὅπου ἔμαθαμεν τὰ τραγουδάκια μας!" Αχ! τὸ μικρὸ μας χωριὸ μὲ τὰσπρα σπιτάκια του, ὅλα 'ς τὴν γραμμὴ, ὅλα πλάγι-πλάγι μὲ τὸ ποτάμι, ὅπου ἐπήγαινε ἡ μητέρα μας νὰ πλύνῃ τὰ ἀσπρόρουχα μὲ τὸ φακιολάκι της 'ς τὴν κεφαλὴ της. Ἐκεῖνη τώρα ἀπέθανε - πτωχὴ μητέρα - ἀπέθανε ἀπὸ περιπνευμονίαν μιὰ χειμωνιάτικη κρύα βραδεία, ἐκεῖ κάτω, ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ πτωχὸ κρεββατάκι, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ὀλίγα χρόνια προητέρω ἔξεψύχθησε καὶ ὁ καυμένος ὁ πατέρας.

Καὶ τώρα, μονάχα, πεντάρφανα, γυρνοῦμε 'ς τὸν κόσμον. Τραγοῦδομε τὸν ἔρωτα, τοὺς πόθους, τὰ πάθη, καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ φαίνονται μέσα 'ς τοὺς μικραῖς μας ψυχαῖς ὡς ἡ μυστηριώδης γλῶσσα τοῦ αἰνίγματος. Τραγοῦδομε ξανθοὺς ἀγγέλλους, τῶν ὁποίων φιλοῦν τὰ κοραλλένια χεῖλη κοπέλλαις πού προδίδουν τὴν ἀγάπην τῶν ἐραστῶν των, κοπέλλαις πού κρύπτουν μέσα 'ς τὰ στήθη τρικυμίας θαλασσῶν, καὶ δὲν ἤξεύρομεν οὔτε ἀγγέλλους, οὔτε ἔρωτας, οὔτε ἀπιστίαν, δὲν ἤξεύρομεν τίποτε ἄλλο, πρὶν τὴν μαγεῖαν τῆς φωνῆς μας, τὴν εὐμορφίαν τῆς χαραυγῆς, τὴν ποιήσιν τῶν ἀγρῶν, τὸ βάσανο τῆς σιόνης, πού καίει τὰ μάτια καὶ δαγκάνει τὰ πόδια. Τραγοῦδομε καὶ ὁ κόσμος μᾶς κνττάζει καὶ γελᾷ. Πολλοὶ μᾶς ψιθυρίζουν κατὰ λόγια, πού σὲ καμνουν νὰ κοκκινίσης, καὶ ἄλλοι πάλιν σὲ πετοῦν ἐξω μὲ ταῖς κλωτσιαῖς καὶ τὰ βλαστήματα.

Καὶ ἡμεῖς, δρόμο ἐξω μὲ βουρκαωμένην καρδιά. Ποιὸς σκέπτεται γιὰ μᾶς τὰ πτωχά; Ποιὸς σὺλ-

λογίζεται ταῖς νύκταις μας, χωρὶς σπῖτι, χωρὶς κρεββάτι, χωρὶς μητέρα εἰς τὸ προσκέφαλό μας; Ποιὸς σκέπτεται τὴν πεινὰ μας, τὰ τρίμερά μας, τὰ ξυπόλυτα πόδια μας, τὰ κρέατά μας, πού δέρνει τὸ καλοκαίρι ὁ ἥλιος καὶ τὸν χειμῶνα ὁ χιονιάς; Καὶ ὅμως βλέπουμε καὶ ἡμεῖς τὰ καλότυχα παιδάκια, πού ἔχουνε ἓνα πατέρα νὰ σκέπτεται γι' αὐτὰ καὶ μιὰ μητέρα πού τ' ἀγαπᾷ. Τὰ βλέπουμε καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ χαμόγελο πάντα 'ς τὰ χεῖλη, μὲ τὰ ξανθὰ ἢ μαῦρα μαλλιάκια τους, γύρω γύρω 'ς τὰ χαρωπὰ πρόσωπά τους, εἰς τὰ ὅποια τὸ χαμόγελο τῆς ζωῆς τραγοῦδᾷ νύκτα-μέρα τὸ ἀθάνατό του τραγοῦδι!

Ἐκεῖνα τραγοῦδοῦν καὶ γελοῦνε χωρὶς νὰ ξέρουν τί θὰ πῆ λύπη καὶ ἀνάγκη ἡμεῖς τραγοῦδομε καὶ ἡ καρδοῦλα μας κλαίει τὸ τραγουδάκι μας εἶναι ζυμωμένο μὲ δάκρυα. Γύρω μας πάντοτε φρίκη καὶ ἔρημία. Ὁ ἥλιος, πού ἀπλώνεται ἀπέραντος πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μας, ὁ δριζών, πού σημαδεύεται μακρὰν-μακρὰν ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ, πού ὁ ἥλιος ἀφίνει μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ, ἡ σιωπὴ τῆς νύκτας, τὸ πλῆθος, πού πάει κι' ἔρχεται, τὰ δένδρα τὰ μεγάλα, πού μεταμορφώνει τὸ φεγγάρι σὲ τρομερὰ φαντάσματα, τὰ μαῦρα σύννεφα, ὅλα, ὅλα μᾶς φοβίζουσιν. Φοβούμεθα τὴν δυστυχίαν μας, τὴν ἐρημίαν μας, τὴν ἀδυναμίαν μας. Αἰσθανόμεθα ἐδῶ μέσα 'ς τὴν ψυχὴν μας καὶ τι ἀβέβαιο, ἀδύνατον, σαρακοφαγωμένον αἰσθανόμεθα, ὅτι κάθε τι πού γίνεται γύρω μας, ἴσως νὰ κρύπτη καὶ μιὰ παγίδα γιὰ τὴν ζωὴν μας.

Ἔτσι γυρνοῦμε 'ς τὸν κόσμον, 'ς τὸν κόσμον, πού δὲν μᾶς γνωρίζει καὶ δὲν μᾶς ἀγαπᾷ, 'ς τὸν κόσμον, πού κυνηγᾷ τὴν δύσμιν, τὴν ὑγίαν, τὴν χαρὰν. Ἔτσι γυρνοῦμε. Γεννήματα μᾶς τρομερὰς δυνάμεως, ὑπάρξεις πτωχαῖ, ὑπάρξεις χαμέ-μας μέσα 'ς τὸ σκοτάδι, ψυχαὶ βασανισμέναι, εἰς τὰς ὁποίας ποτέ, ποτέ δὲν ἔχαμογέλασεν ἡ εὐλογημένη χαρὰ.

Ἔτσι θὰ γυρνοῦμε, ἕως ὅτου τὸ ἀστροπελέκι ἢ τὸ κρῦο, ἢ πεινα ἢ ἡ κτηνοφῶν κἀνεὸς ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς θὰ μᾶς δαμάσῃ, θὰ μᾶς συντρίψῃ.

Θὰ γυρνοῦμε ἔτσι, μὲ τὸ τραγουδάκι μας 'ς τὰ χεῖλη καὶ τὸν τρόπο μὲς τῆς καρδιᾶς μας, ἕως 'ς τὸ τέλος τοῦ μαύρου τούτου δρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν πεταλοῦδες, χαμόγελα καὶ λουλούδια, ἀλλὰ μαῦρος, κατὰμαυρος χάρος μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ μνήματος ἢ τῆς φυλακῆς.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

N. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΦΛΟΓΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Μάρτιος 18***

Ὠραία μου Νατάλια!

Δὲν Σ' ἀδικῶ καθόλου, ὅταν μοῦ ἐκφράξης ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμούς ἐάν πράγματι Σὲ ἀγαπῶ ὅσον ἀξίζεις, ὅσον δικαιούσαι νὰ μοῦ ἀπαιτῆς. Μήπως εἶμαι κ' ἐγὼ βέβαιος ἐάν Σὲ ἀγαπῶ ὅσον πρέπει καὶ ὅσον Σοῦ ὀφείλω; Ποία ἀνθρωπίνη γλῶσσα εἶναι ἱκανὴ νὰποδώσῃ καταλεπτῶς τοὺς ὑπερφανεῖς τῆς ψυχῆς συλλογισμούς, τὰ ἀφθαστα νοήματα τοῦ μυστηρίου; Ὅσον περισσότερο ἀγαπᾷ κανεὶς, τόσο μὲν καλλίτερον τὸ αἰσθάνεται, ἀλλὰ καὶ τόσο ὀλιγώτερον ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐκφράσῃ.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἀγάπης εἶναι νὰ κάμνη εὐτυχὴ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν αἰσθάνεται. Ἐγὼ δὲ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ὅτου Σὲ αἰσθάνομαι καὶ Σὲ ἀγαπῶ. Ἦσο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον μοῦ ἔλειπε καὶ τοῦ ὁποίου εἶχα ἀπόλυτον ἀνάγκην διὰ νὰ ζήσω καὶ διὰ νὰ σκεφθῶ. Αἱ σελίδες μου αὐταί, ἂν καὶ ὠχραὶ καὶ ἀσθενεῖς ἀνταύγειαι τῶν φλογερῶν καὶ θεῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς μου, εἶναι σελίδες ζωνταναί, μὲ πίστιν

καὶ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν γραμμένα. Κάθε γραμμὴ των εἶναι κ' ἓνας ἀπέραντος παλμός, κάθε των λέξις εἶναι κ' ἓνα μεγαλεῖον. Εἶναι σελίδες πού ὑταγορεύει ἡ καρδιά, πού ἐξορροῦν σὰν χείμαρρος ἀπ' τὴν συνειδησίην μου μέσα, καὶ πλημυροῦν τὸ σῶμά μου καὶ τὰ καταδροσιζοῦν. Εἶναι σελίδες πού ὑταγορεύεις Σὺ, διότι Σὺ μέσ' στὴν καρδιάν μου ὄλην κατοικεῖς καὶ τὴν ἐμπνέεις! Σελίδες τῆς ἀγάπης μου, σελίδες τῆς καρδιᾶς μου, γραμμένα διὰ Σοῦ, γραμμένα δι' Ἐσένα...

Πίστευσέ με, ὅτι Σ' ἀγαπῶ. Νατάλια μου λατρευμένη, μείνε θρησκεία μου ἀγνή, ἄφες μ' ἐλεύθερα νὰ Σὲ λατρεύω. Πῶς ἠμπορεῖς πλεον νὰ ζῆς χωρὶς σιτὸν ἔρωτά μου νὰ πιστεύης, καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ Σ' ἀγαπᾷ μὲ τόσην πίστιν ὡς ἐμένα;

Δὲν Σοῦ ζητῶ νὰ μ' ἀγαπᾷς νὰ μὲ πιστεύης μόνον θελω. Ὁ λύχνος τῆς ἀγάπης μου εἶναι ἡ πίστις εἰς αὐτὴν πού πρέπει νὰ χυθῆ θὰ σβύσῃ καὶ θὰ σκοτισθῆ, ἅμα ἡ πίστις αὐτὴ λείψῃ! Τί ὀφείλει νὰ Σ' ἀγαπῶ ὅταν Ἐσὺ δὲν μὲ πιστεύης;

Στρέψε τριγύρω Σου καὶ ἰδὲ τί θρόνον εὐμορφον λατρείας Σ' ἔχω στήσει, τί τελετὴν σαιήριον πρὸς δόξαν Σου τελῶ:

Εἶσαι ὠραία καὶ εὐγενής· μιὰν μυστικὴν παγγυριν τὰ σύμπαντα τελοῦσαν τὴν ὥραν πού εἶχες γεννηθεῖ!... Εἶσαι ὠραία κ' εὐγενής ὅλοι οἱ ἄγγελοι μαζί ἔχόρευσαν ἔμπρὸς στο βρεφικόν Σου κρεββατάκι, σὰν Σ' ἔφεραν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ τρυφερόν καὶ θεῖον ὄνομά Σου!... Τὰ Χερουβὶμ Σ' ἐστόλισαν μὲ τ' ἄσπρα κρίνα τῆς ἀγγελίας, κ' ἐμοσχομήρισεν ὁ κόσμος ἀπὸ ἄρωμα γλυκὺ τὰ Σεραφεῖμ Σ' ἐφόρυσαν τὸν φωτιστόφανον τῆς εὐμορφίας, κ' ἐγέλασ' ὁ παράδεισος σὰν εἶδε τὴν μορφὴν Σου!

Ἐγυρην ὁ ἥλιος νὰ Σὲ ἴῃ, καὶ Σ' ἔδωκε τὸ χρῶμα τῆς εὐλογίας· βγῆ κ' ἡ πανσεληνος ἐκεί-

ΠΕΖΑ ΠΟΙΚΗΜΑΤΑ

ΥΔΗ
ΣΚΛΗΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ὠραία κόρη! σὲ εἶδα χθὲς ν' ἀποφυλλίζης μὲ ναχέλειαν ἓνα τριαντάφυλλον πού ἔσπαιρεν ἀνάμεσα στὰ κλωνία κτυλά σου. Καὶ εἶδα νὰ πέφτουν κατὰ ἓνα πρὸς ἓνα ὅλα τὰ ροδαλά πέταλα τοῦ λουλουδιοῦ, τὸ ὅποιον ἐπέθαινε ξεψυχούσε.

Τὸ εἶχες κόψει πρὸ στιγμῆς ἀπὸ τὸ φουντωτὸ δενδρουλάκι του, τὸ εἶχες ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ πρασινωπὸ πλαίσιο, πού τοῦ ἔδωκεν ἡ φύσις, καὶ, ἀντὶ γὰρ τὸ φυλάξις, ἀντὶ νὰ στολίσῃς μ' αὐτὸ τὸ στήθος σου, ἀντὶ νὰ τὸ δώσης σημεῖον ἔρωτος, τὸ πῆρες καὶ ἤρχισες σιγὰ-σιγὰ ἀδιὰφορα νὰ τὸ ἀποφυλλίζης καὶ νὰ στρώνῃς στὸν δρόμο σου τὰ ροδοπέταλά του.

Ὠραία κόρη! ἀφοῦ στὴν καρδιά σου δὲν ἔχει τόπον ὁ ἔρωτος, ἀφοῦ ἡ φιλία δὲν εὔρεν ἐκεῖ καταφύγιον, ἀφοῦ εἰσαι ἀκαίματος πρὸς ἐκεῖνους, πού σ' ἀπειλοῦν ἀπὸ χαμηλά, μάθε τούλάχιστον νὰ αἰσθάνεσαι τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν, πού πρέπει καθεὶς νὰ τρέφῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του.

Ὠραία κόρη! λυπήσου τὸ ράδιόν σου μὴ γίνεσαι ἀδελφοκτόνος.

νὴν τὴν βραδεία, καὶ τὸ πρῶτὸ δὲν ἤθελε νὰ θυσιᾷ τὸ ὄνομα Σου ἔψαλλον οὐράνιου κρηφίαν μουσικὴν, πού μόν' ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ κρηφίαν μουσικὴν, πού μόν' ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ...

Τὴν ἐννοῶ ὅμως κ' ἐγὼ τὴν ἀγάπην, ἢ τὸ ὄνομα Σου νὰ προφέρω, παιάνα τῆς ἀγάπης μου, ὕμνον τῆς εὐμορφίας Σου.

Σὲ ἀγαπῶ, ὦ Ὄνομα γλυκὺ τῆς καρδιᾶς μου! ὦ λατρευτὴ Ἐπίκλησις τῆς ἀφειδῆς μου φίλης! χαριτωμένον Γνώρισμα, χαριτωμένον ἔρωμένης!... Μὲ τὰς ἀβρὰς σου συλλαβὰς τὴν ἀβρωτέραν μου τονίζω προσευχὴν, καὶ στέλλω τὴν ἀγάπην μου ἐπάνω στὰ οὐράνια, εὐχόμενος πρὸς τὸ Θεοῦ!... Μὲ τ' ἀπαλά σου γραμμάτια τὰ μυστικὰ καὶ εὐχνομένη, ρυθμίζω μέλος ἀρρητοκίνητο, βγαίνω ἀπ' τὴν ψυχὴν μου καὶ νὰ ὀρμῶ, στὰ ὕψηλά γὰ ν' ἀγκυλιώσῃ τὰσπρα!... Νὰ τ' ἀγῆ, γλυκὴ τὸν μου ὄνομα, πολὺ, πολὺ Σὲ ἀγαπῶ.

Πίστευσέ με ὅτι Σ' ἀγαπῶ, Νατάλια μου πολὺ ἀγαπημένη! μὴ ἀμφιβάλλης, ὅτι Σὺ καὶ μόνον, Σὺ εἶσ' ἡ Νατάλια μου, ὅτι Ἐσὺ καὶ μόνον, Σὺ κατέχεις τοὺς παλμούς μου, τὰς σκέψεις, τὴν ζωὴν, τὰ παντα... Μὲ τὸ γλυκὺ Σου ὄνομα ἐπιπέσει ψάλλω τὴν αὐγὴν καὶ τῶ ὡ φυλακισμένη κατ' ὄλην τὴν ἡμέραν μὲ τὸ γλυκὺ Σου ὄνομα τὸ βράδι προσκυνῶ, διὰ νὰ τῶ καὶ σύντροφόν μου εἰς τὰ ὕνειρά μου... Μὲ τὸ γλυκὺ Σου ὄνομα, τὴν περὶ γλυκειὰν ἐγνώρισα ἀγάπην καὶ ἐξέλασ' τὴν εὐχνοφώτερην ζωὴν μὲ τὸ γλυκὺ Σου ὄνομα φανῶ καὶ θάνατον γλυκὺν καὶ θὰ κοιμηθῶ εὐμορφῶ τὸν ὕπνον τῶν αἰώνων...

Υγίαινε, Νατάλια! ὠραία μου φίλη! Σοῦ στέλλω μύοια πύρινα φιλία στὰ φρονήματα Σου δύο μάτια, πούν' εὐμορφα σάστῃ καὶ σὶν τὸν ἔρωτα γλυκά! »

(Μετὰφρασις)
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΗΛΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ κωμῆ

ΚΑΤ' ΑΝΑΛΟΓΙΑΝ

Πήρα ένα ανώνυμον γράμμα από κάποιον χωριό του Μαρμαρά. 'Απ' όσα διάβασα, κατάλαβα, ότι ό γράφων είναι δεσποινίς, ότι έφοίτησε μέχρι της πέμπτης τάξεως εις άστικήν σχολήν, ότι έπεσε φθνη περισσότερο από μια φορά την Πόλιν, ότι, αναβαίνοντας τα σκαλάκια, δεν άφησε φυλλάδα να μη την άγοράση, και ότι, τέλος, είναι τόσον μορφωμένη, ώστε μπορεί ν' άποστομώση και τον «πάτερ-Σωτήρη», τον παπά του χωριού της.

Αυτά ως εισαγωγή. Το κύριον θέμα, που πραγματεύεται ή επιστολογράφος, είναι ένα μεγάλο παράπονο για τα φορέματα των κυριών μας, για την ζωγραφικήν δεινότητα, που προσπιθούν να έπιδειξουν εις τα πρόσωπα, για τη; άνοραστές έλγές, που κολνούν εις τα μάγουλα. Όλα αυτά, λέγει, μπορούσαν να έμμορφαιουν και τον Θεοσίτην, αν ήτο θηλυκού γένους. Παραπονείται, διότι αί έπαρχιώτισσαι με όλην την φυσικήν έμμορφιά τους δεν μπορούν να «συλλάβουν χαρτοσιά» έμπρός εις την πολύχρωμον έργασίαν του πινέλλου και της μογιάς. Όμολογεί άκόμη, ότι ούτε την έλκυστικήν ευγλωττίαν των κυριών μας έχουν ή χωριανές της, αί όποιαί, αντί να κλίνουν τα μάγουλα και το γνωστόν ρήμα, κοκκινίζουν, σαν φραγκοστάφυλλα, όταν βρεθούν με τους έρωμένους των.

Αυτά κατορθώνει ή δεσποινίς να τα συνοψίση εις τέσσαρα μόνον χειρόγραφα. Δησιμόνησα να αναφέρω και για το ύστερογραφο, όπου με παρακαλεί ή άπάντησις να μη είναι πολύ βιθειά, ώστε να κατορθώση να την κατολάβη και ό Ιερωμένος όμιλητής της...

— Λοιπόν, κοπέλλα μου, πρώτα-πρώτα σε ίκετεύω να μη άποφασίσης ν' άπευθυνθής άλλη φορά σ' έμένα και να ξεσηκώσης την καρδιά μου με ύποσχέσεις «έμπράκτου ευγνωμοσύνης». Υπάρχουν άλλοι, ειλικόι έδω, δια να λύουν τας κοινωνικάς άπορίας σου... Έπειδή όμως με τόσην έπιμονήν ζητείς την γνώμη μου, έπιτρέψέ με να σε παρατηρήσω, ότι φαίνεσαι πολύ σκληρά προς τας κυρίας μας. Δεν άναλαμβάνω από κανένα συμπεροντολογικόν σκοπόν την υπερβόλισιν των έπειδή όμως ό αίων μας είναι αίων άπολύτου δικαιοσύνης, νομίζω, ότι κάθε εύσυνε δητος πολίτης έχει καθήκον να πατάση το άδικον, και εις βαμμένα μάγουλα άκόμη αν το εύρίσκη. Σε συνιστώ, όταν — ό μη γένοιτο — μάς έπισκεφθής πάλιν, να παρατηρήση; προσεχτικά, ότι ένα βαψιμο γυναικειων χειλεων άνταποκρίνεται προς την τραγικήν κατακρούσην (Σημ. για τον πάτερ-Σωτήρη: κατακρούση = ξούρισμα) του άνδρικού μουστακιού, ότι μια φαινομηής άντιστοιχεί μ' ένα τσάκισμα πανταλονιού, ένα ντεκολτέ μ' ένα κολάρο καταπνικτικού ύψους... Όλα, βλέπεις, είναι άνάλογα σ' αυτόν τον κόσμον. Έάν έσεις άφίνετε τα μάγουλά σας εις την φυσικήν έμμορφιά τους, έχετε όμως και τα παλληκάρια σας, που άφίνουν το μουστάκι τους εις την φυσικήν του έξελίξιν, δεν βγάξετε της ένδυμασίας, που σας χάρισαν τα άφελή μας ήθη; αλλά ούτε ό άρραβωνιαστικός σας βγάξει από την μέση το φαρδύ του ζουνάρι. Όσο για το ζήτημα, ότι δεν ξεύρετε τα ποιητικά λόγια, που ξεύρουν ή πολιτισσες, δεν έχεις και πολύ δικαίον. Έμεις; έδω τα αισθηματά μας τα έκφροζοιμε μέσα σε στενόχωρα και καπνισμένα σαλόνια. Σκέψου λοιπόν, ότι, για να κόμουν έντύπωσιν εις εκείνο το πεζόν περιβάλλον, πρέπει να τα ντύνομε με Παράσχο και Musset. Έσεις τον κολό σας τον άνταμώνετε κάτω από της έλγές, και μη ξεχνής, ότι σιής; έλγές για καλλιτερο κοκκινάδι, έχετε της ματαμένες άκτίνας του ήλιου, που δύει και ροδίζει τα μάγουλά σας, και τα πειδ γλυκά σονέττα, που ντρέπονται να έκστομίσουν τα χείλη σας, τα τραγουδούν ει σπίνος και ή καρδαρίνας πολύ γλυκύτερα από τη; μυρίες μας, που ζουλεύεις. Ηθελα να σε πω πολλά άκομη, δυστυχώς όμως ή στήλη μου γέμισε. Φιλώ — προς το παρόν — το χειρι του πάτερ-Σωτήρη μόνον... άναμένων έναγωνίως την «έμπρακτον ευγνωμοσύνην».

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΛΕΥΛΟΥΔΙΑ...

Μια άκάθεκτος όρμη της πάντοτε γονίμου γής μας τα έσκόρπισεν από ήμερών εις την ώραιάν και μυρολουμένην πόλιν μας.

Ούτε εις ποιικίαν χρωμάτων, ούτε εις πλήθος σχημάτων, άλλ' ούδέ εις πλούτον άρωμάτων είναι δυνατόν να μετρηθούν.

Θαρρείς και συναγωνίζονται τα άπειράριθμα άστρα του ούρανοϋ, με την διαφοράν, ότι εκείνα λαμποκοπούν σ' το σαπφειρένιο στερέωμα μόνον την νύκτα, ένφ τα χαριτωμένα λουλούδια στολίζουν, τέρπουν, ένθουσιάζουν, μυρίζουν άφθονα την χάριν και το άρωμά των ήμεραν και νύκτα.

Ό Μισελέ ειπεν, ότι :

«Όλου το άνθη, είτε ένα-ένα, είτε όλα μαζί, με άριστοτεχνικόν συνδυασμόν συναντιώνται, εκεί ζητήσατε την εύτυχίαν, την γαλήνην της ψυχής, το βάλαμον της παρηγορίας, την κατεύνασιν κάθε ταραγμένης ύπάρξεως».

Όρισμένως ό μέγας φυσιοδίφης, όταν έγραφε ταύτα, αν δεν ειχεν υπ' όψει την ώραιάν κατά την έποχήν ταύτην πόλιν μας, άσφαλώς θα ειχε κάποιαν άλλην παραπλησίαν της γής γωνίαν.

Τα είδατε εις τους κήπους, εις τους έξώστιας, χυμένα εις τους δρόμους, εις τα πανέρια των πλανοδίων άνθοπωλών ή εις τας βιτρίνας των μεγάλων άνθοπωλείων ;

Εις τους πρώτους, με όλην την φυσικήν άφέλειαν, και εις τους δευτέρους, με όλην την έπιτηδειότητα της τέχνης και το κομψόν κομπεταρισμά τους, θαρρείς και σās όμιλούν, σās διδουν από την καλωσύνην τους, σās αναγκάζουν να τα προσέξετε, να τα καμαρώσετε, να ανταλλάξετε μ' αυτά τον πόνον της ψυχής σας με βάλαμον ψυχικής γαλήνης, με άνακούφισιν της ταραγμένης ζωής σας.

Και τί δεν σās λέγει ή άπρη ή ή μωβ πασχάλια με την έκφραστικήν λεπτότητα και το μεθυστικόν άρωμά της ;

Όπόσα δεν σās έμπνέει ή λευκή και άθωοτάτη μαργαρίτα με την βουνησία άφέλειαν και την χαριτωμένην φρεσκάδα της ;

Ποιός ήμπορεί να ψυχολογήση έπακριβώς το μεγαλείον και την δύναμιν της ζωής που ζωγραφίζεται επάνω εις κάθε πέταλον του έρυθρού ή κτρινού τριανταφύλλου ;

Έδκιμάσατε ποτε να μελετήσετε την συμβολικήν ταπεινοφροσύνην του ίου και της βιολέττας ; Και όλα αυτά, ήνωμένα εις χάριν, εις άμύθητον πλούτον εύμορφίας και εις σπατάλην άρώματος, έρχονται έν ζηλευτή άρμονία, κάθε βιρυνμένη από την χειμερινήν ναρκην ύπαρξιν να ίκανοποιήσουν, να άποζημιώσουν, να δείξουν, πόσον μεγάλη και πολυσημαντος είναι ή άμοιβή δι' εκείνους, οι όποιοι έμαθαν να ύπομένουν, και εις την ύπομονήν των αύτην; από τα θεία δώρα να έλπίζουν κάθε χάραν και εύτυχίαν των.

Πολύτιμα λουλούδια ! σημαντικώτατοι της άνθρωπίνης ζωής σύντροφοι !

Πλησιάσατέ μας περισσότερο, μέχρι των στενωτέρων όριων της καθημερινής μας βιοπίλης, γνωρίσατε καλλίτερον και έκ του πλησίον την άγωνίαν, ή όποία διαταράττει ένιοτε τας στιγμάς του ταραχόδους βίου μας και μαλακώσατε αυτόν με το παρήγορον βλάσαμόν σας.

Μη μάς άρνηθής τα μοναδικά χαρίσματά σας.

Προς στιγμήν μη στολίσετε το παρθενικόν στήθος της κόρης που σās θωπεύει, μη άνταποκριθής εις τός έπικλήσεις του έρωτευμένου δια τους παλμούς της άγαπώσης καρδιάς του.

Έκει και εις τους δύο κυριαρχεί πάντοτε κάπια άνοιξις χαράς και άγάπης, από την όποιαν ίσως μόνον ή παρουσία σας λείπει.

Έάν ή ύπαρξις σας πράγματι συμβολίση το μέγα αίνιγμα της αναγεννήσεως μιας κουρασμένης από χειμωνιάτικην νάρκην ζωής, έλθετε πλησίον, πολύ πλησίον μας, άφου μάς δέξητε ή συνήθης νάρκη κάθε άνθρωπίνης πεζότητος.

Και τότε, έστε βέβαια, ότι ό προορισμός σας θα έχη συντελεσθής, όσον ποτε άλλοτε από της πρώτης ήμέρας της δημιουργίας σας.

'Ασ...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Γάμος. — Με πολλήν μας χαράν άναγράφομεν τους λίαν ευοιάνους γόμους του φίλου συνεργάτου της ήμετέρας έπιθεωρήσεως, συμπαθεστάτου δε γελοιογράφου κ. Γεωργίου Γκέϊβελη μετά της εύήμενης δος Σοφίας Α. Φερματσιώτου. Κατά την γαμήλιον τελετήν έξεδηλώθησαν άφθονοι και ζωηροί αι συμπάθειαι των φίλων προς το εύάρμοστον ζεύγος, το όποιον έπέστεψαν πάντων αι εύχαι. Το «'Ασ' Όλα», συμμεριζόμενον την χαράν, άπευθίνει θερμότητας εύχας εις τους νεούμφοις.

Βάπτισις. — Έτελέσθη έν Μπέγ.ογλου την παρ. έβδομάδι έν στενφ οικογενειαφ κύκλω ή βάπτισις του χαριστάτου δευτεροτόκου θυγατρίου του άρμονικου ζεύγους κ. Άντωνίου και Φωφώς Α. Σούτη, όπερ άνεδέξατο έκ της κολυμβήθρας ή κ. Άναστασία Ζιζάνη, όνομάσασα αύτό Άδριανήν. Θεομά συγχαρητήρια. — Μ, Κ.

Κινηματογράφοι. — Ό κινηματογράφος «Σαντράλ» της Διόδου Συρίας εις το Μπέγιογλου συγκεντρώνει πολύν και έκλεκτόν κόσμον. Αί ταινίαι του είναι έξοχοι και μεγαλοπρεπέσταται.

— Εις το Σινεμά «Όττομάν» κάμνει κατακτήσεις ό «Φαντομάς», ύπεροχον άστυνομικόν δράμα, πολυ ένδιαφέροντος και μοναδικών περιπετειών. Όλοι πρέπει να ίδούν και να άπολαύσουν τον «Φαντομάς».

Κήπος. — Την Κυριακήν εγκαινίασε την έφτεινήν περιόδον του ό έν Ταξιμίφ δημαρχιακός κήπος δια πολλής συγκεντρώσεως και έκλεκτής μουσικής Όμολογουμενω; είναι κέντρον μοναδικής άναψυχής και τέρψεως Έφέτος ό κήπος ούτος υπό την νεαν δραστηριάν διεύθυνσιν μάς έπιφυλάσσει πολλας εύχαρίστους έκπληξεις.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

[ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατά, Γενί Γιόλ, άριθμ. 11,
Φαρμακείον Νικοιούτη.

ΕΜΠΕΡΘΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ

ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μπέγιογλου, παρά την Σάντα - Μαρίαν.

Το μόνον όμογενές κα-
τάστημα, το όποιον άμι-
λάται προς όλα τα εύρω-
παϊκά δια την

φιλοκαλίαν,

κομψότητα,

καλαισθησίαν.

Το μόνον, το όποιον έχει

τα ώραιότερα,

τα στερεώτερα

ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

'Ιδιαίτερον τμήμα

γυναικειών

ένδυμάτων.

Η μόνη

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

όμογενής κυρία όδοντοϊατρός

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλη όδός, 204, Άζαριάν χάν, 2,
έναντι του Λυκειου του Γαλατά Σεραγίου.

